

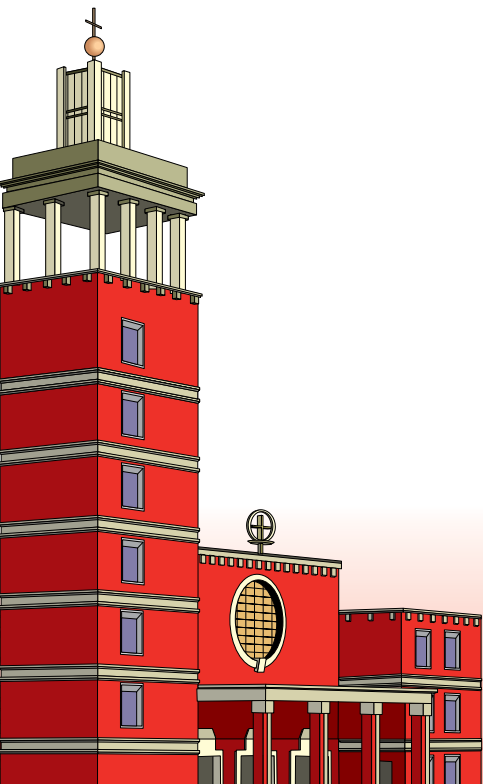

Vrtnice

GLASILO KODELJEVSKE ŽUPNIJE SVETE TEREZIJE DETETA JEZUSA

št. 2 **Terezika 2017**

2017 XXXVII

KO BOG ZAPRE VRATA, ODPRE OKNO ... IN SKOZENJ POŠLJE NOVEGA ŽUPNIKA

September je eden izmed najpomembnejših mesecev v našem življenju. Naznanja konec počitnic, vročega poletja, brezskrbnosti, svobode.

September je tudi prehod med poletjem in jesenjo. September je mesec sprememb. Septembra zapiha hladnejši veter, da zjutraj ne moreš brez jopice ali jakne v šolo in službo, domov pa greš lahko še v kratkih rokavih. Septembra te zbudi megla, dokler je ne stopi septembrsko sonce.

September je zaključek in začetek. In letošnji september je bil za kodeljevsko župnijo prav to. Zaključek in začetek.

Od nas se je namreč poslovil župnik doktor Franc Maršič aka »Franček«, ki je v naši župniji uspešno in požrtvovalno deloval skoraj petnajst let.

Njegov naslednik, Grega Valič, je v naši cerkvi prvič daroval sveto mašo že avgusta, a smo se ob tako velikem dogodku, kot je odhod dosedanjega župnika in umestitev novega odločili, da oboje združimo v župnijski

praznik, če ne v praznik, pa vsaj v mašno slovesnost. Sedemnajstega septembra sta tako drug ob drugem vstopila v cerkev kar dva župnika, eden še uradno, drugi še neuradno, sveto mašo pa je vodil škof Anton Jamnik.

Po uvodnih nagovorih je naš bodoči župnik izrekel zaprisego in podpisal dokument o umestitvi novega župnika. Vsi kodeljevski farani smo skupaj z duhovniki v pesmi prosili Svetega Duha za obilje darov, ki naj jih razlije na našega novega župnika Grega, da bo svoj poklic opravljal z veseljem, energijo in v trdni veri, da lahko skupaj (z)gradimo Nebeško kraljestvo tu, na Kodeljevem.

In košček nebes smo med mašo doživeli že ob ubranem petju naših pevcev in pevk, vseh, od najmlajših do najstarejših. Mene se je še posebej dotaknila pesem Benedicat, ki so jo zapeli vsi pevci skupaj. Izbrana je bila s posebnim namenom, da bi se tudi z njo zahvalili gospodu Frančku za njegovo služenje na Kodeljevem in Gospoda prosili za blagoslov njegove nove službe v Rimu.

Tako, pa ima Kodeljevo novega župnika.

Bog ve, koliko časa bo Grega ostal pri nas. Kolikokrat bo izgovoril

besede »To je moje telo, ki se daje za vas ...«, »Jaz te odvežem tvojih grehov ...«, »Kristusovo telo« in »Pojdite v miru!«?

In kolikokrat bo Franček te iste besede izgovarjal 754 km stran? In kolikrat se bo na kakšnem izmed svojih sprehodov po Rimu spomnil na nas in nas priporočil Materi v varstvo?

Bog ve.

Iva Bevc

NAGOVOR OB SLOVESNOSTI UMESTITVE NOVEGA ŽUPNIKA IN SLOVESU STAREGA

Spoštovani gospod škof doktor Anton Jamnik, prisrčna hvala za bogato in doživeto darovanje današnje svete maše – v veliko veselje in čast nam je, da ste današnji slovesnosti dali svoj osebni pečat. Prav posebej pa smo Vam hvaležni za dar umestitve našega novega župnika gospoda Grege Valiča. Prepričani smo, da bo novo poglavje, ki se tako odpira naši župniji, še na prav poseben način deležno Božjega blagoslova.

Iskrena hvala!

Obilen Božji blagoslov pa je bil v naši župniji očiten že doslej po njenih duhovnikih – hkrati se od enega izmed njih danes poslavljamo.

Spoštovani gospod doktor Franc Maršič, dragi naš Franček, ob vsem pestrem dogajanju je naša kodeljevska župnija resnično živa, zato se morda ne zdi tako daleč, vendar je že 15 let od tedaj, ko si v naši fari nastopil vlogo župnika. Z dvoletno prekinitvijo, ko si svoj trud posvečal akademskim ciljem, si vodil našo župnijo vse od leta 2002 do danes. Lahko rečemo, da si naši župniji namenil svoja najboljša leta – koliko požrtvovalnosti, zavzetosti, darovanja!

Čeprav so se ob tvoji odločnosti kdaj kresale iskre, si našo barko uspešno vodil skozi vse preizkušnje preteklih let. Številnim projektom si dal potreben zagon in jih izpeljal do konca – v vodenje denacionalizacijskih postopkov si vložil izjemne napore, izpeljal izgradnjo dvorane pod cerkvijo, obnovil glasbeno šolo, načrtil novo življenje za Kino Triglav, ob vsem tem pa ohranil pravo perspektivo – če bo namreč Bog na prvem mestu, bo vse ostalo na pravem mestu.

Obhajanje svete evharistije, duhovno spremljanje zakoncev in starejših, romanja, pastoralne dejavnosti, duhovni vikendi, obiski bolnikov, bližina oddaljenim – vse to je izpolnjevalo tvoje duhovniško poslanstvo. Prav poseben posluš pa si izkazal mladim. S svojo odprtostjo, iskrenostjo in toplino si številne pritegnil k aktivnemu udejstvovanju v župniji in jim na ta način kazal pot k Bogu. Vsak dan smo lahko v tebi doživeli živ don Boskov duh.

Ta duh pa boš sedaj ponesel v svet, kjer boš novim generacijam odstiral skrivnosti salezijanske poklicanosti. Čakajo te nova obzorja in novi izzivi, a verjamemo, da boš kodeljevsko župnijo in njene župljane še naprej nosil v srcu in nas v molitvah izročal Marijinemu varstvu. Tebe bomo mi v naših srcih in molitvah ohranili še naprej – tako da, spoštovani gospod profesor Franc Maršič, tudi v naslednjih mesecih in letih, kamorkoli te bo vodila Božja previdnost, še vedno ostajajo tudi naš Franček.

V imenu celotne župnije – hvala in Bog te živi!

*V imenu kodeljevskih župljanov,
Matej Petrišič*

Ave!

Le še večerna zarja bdi nad Kodeljevim. Rahel vetrič, ki je še nedavno vel po vrtovih je utihnil. Zastal je dih, nastala je tišina in zaslišal se je šepet: »Župnik se poslavlja ...« Prav narahlo se je novica potuhnila med župljane in zdramila tudi mene. In vstali so spomini, spomini mnogih let, ki jih nisem mogel potlačiti, ne da bi jih izlil na papir:

Župnik Franček,

mladi smo. Pogosto si postavljamo ostre kriterije, svet merimo skozi šablono sanjanega ideala, zagnanost niha, cilji se spreminjajo. Včasih izbiramo ozke in strme poti, drugič široke in zložne. Iz dneva v dan pa tavamo v daljavo, ne vedoč točno kam. In ti si tu, tu, da nas usmerjaš, da gradiš mostove med različnimi potmi, pogledi, starostmi ... predvsem pa med nami in Njim. Zahtevna naloga, kateri si bil kos. V spominu si zapisan kot človek trdnih načel, odprtih oči, neomajne vere, jasne vizije, kot človek odgovornosti, neskončne marljivosti, velikega srca in iskreno najboljših želja za vsakogar izmed nas. To si nam dal vedeti. Hvala! Naj te misli in poti še kdaj zanesejo na ulice Kodeljevega, kjer si na nas

mladih pustil neizbrisen pečat.
Dobrodošel!

Zvon se umirja, sonce je zašlo ...
... in bil je večer in bila je zarja
novega dne.

Hvala in zbogom!

*V imenu mladih,
Jure Marinko*

INTERVJU Z GREGOM VALIČEM

**Zarja novega dne nam je
prinesla vest o novem pastirju.
Grega, ker smo župljani
Kodeljevega radovedni, bi te
prosila za krajši pogovor, da
te lahko predstavim 'mestu in
svetu'.**

**Na kratko nam predstavi iz
kakšne družine prihajaš in v
kateri župniji si odraščal. Ste
bili z družino aktivno vključeni
v župnijsko občestvo?**

Prihajam iz družine, kjer smo bili štirje, jaz sem najstarejši, potem je še moj mlajši brat. Moja družina ni bila nikoli aktivno vključena v župnijsko življenje, tudi nismo nikoli kot družina skupaj molili, nikoli hodili v cerkev, tako da je moja pot srečanja s Cerkvijo po eni

strani zelo zanimiva. Z besedami današnjega človeka bi lahko rekli polna naključij, ampak v resnici mislim, da se za tem skriva en lep Božji načrt, ki se je seveda lepo počasi razvijal tako, kot je bilo treba, da se je zgodilo tisto, kar se je moralo zgoditi.

Kdaj je v tebi zrasla želja po duhovniškem poklicu? Je bila odločitev hitra ali si dolgo razmišljal o tem?

Ko sva bila z bratom oba v osnovni šoli, naju je med poletnimi počitnicami pazila babica po mamini strani, ki sama tudi ni hodila v cerkev a nama je brala zgodbe iz sv. Pisma. To knjigo sva dobila v dar od stare tete, ki pa je redno hodila v cerkev. Babica naju je naučila Sv. angel, Oče naša mislim, da takrat še nisem uspel sestaviti skupaj, v glavnem zanimivo je bilo, da je babica (ki ni hodila v cerkev) mami zastavila vprašanje, kako to, da otrok ne pošilja k verouku. No, in potem se je začela pot v cerkev, v župniji Ježica. Jaz sem bil četrti razred osnovne šole, brat pa drugi. Po letu priprav sva šla k obhajilu, nato pa brat v tretji, jaz pa, očitno se je že takrat videlo, da bom šel za duhovnika, kar v peti. Kmalu za tem so naju začeli hecati, če bi se kdo priključil ministrantom,

brat se je navduševal, jaz pa ne, ker nisem preveč navdušen nad javnim nastopanjem, ampak je mama rekla ali oba ali pa nobeden. Potem sem sedem let ministriral. Za tem sem se pridružil župnijski Karitas, ki jo je takrat vodila moja prijateljica. Ona mi je svetovala, naj se grem na Skalo k salezijancem podučit kako se dela z mladimi danes. To sem, kot dijak četrtega letnika, zares naredil, vprašal sem na Rakovniku, če bi se lahko pridružil kot animator in v prvem letniku študija se je to tudi zgodilo. Tam sem se prvič torej srečal s salezijanci in po pol leta, praktično čez noč, me je prešinila misel, kaj pa ko bi tudi ti postal duhovnik in salezijanec. To je bila kar zahtevna situacija zame, ker sem po dolgih letih končno imel punco in tudi zaradi tega nisem imel nobene želje, da bi sledil božjemu klic. Ampak seveda Bog ni popuščal, še enkrat me je poklical, močneje. Takrat sem popustil in se odločil da bom poskusil po duhovnosti. Doma seveda niso imeli veliko posluha za moje nenadne spremembe življenjskih načrtov. Vstopil sem zato šele leta 2002 in ne 2001, kot sem to planiral.

Zakaj ravno med salezijance? Si razmišljal tudi o drugih redovih?

Škofijski duhovnik nisem nikoli hotel biti, ker nisem hotel biti sam, nisem se počutil tako sposobnega, tako da sem želel med redovnike. Drugih redov niti nisem poznal. Salezijanci pa so v tistih letih naredili name velik vtis, tako da sem si želel živeti na tak način.

Si naš najmlajši župnik do sedaj, vloga župnika ti je prvič zaupana. Kakšna pa je bila tvoja pot pred Kodeljevim?

Posvečen sem bil leta 2010 in imenovan za kaplana v župniji Sevnica. To so bila zaenkrat najlepša štiri leta delovanja. Imel sem veliko programov z mladimi in za mlade, pa tudi župnija me je lepo sprejela. Nato sem šel za dve leti v Veržej, kjer imamo salezijanci velik dom. Dve leti sem bil vodja marijanišča, torej kot nekakšen hišni kaplan, zjutraj sem imel mašo, popoldne pa sem bil na razpolago gostom. Zadnje leto pa sem bil imenovan za kaplana v Mariboru. Tam smo uspeli blagoslovit prvo cerkev v Sloveniji posvečeno sv. Janezu Bosku. Obenem pa sem bil zadolžen tudi za Dominikov dom na Pohorju.

Katere dejavnosti te v življenju še osrečujejo, kaj rad počneš?

V zadnjih letih sem kar zanemaril ljubezen do hoje v hribe, zaradi pomankanja kondicije, pa tudi zaradi oddaljenosti. Poleg tega pa tudi rad fotografiram, kar je iz hobija preraslo v skoraj poklicno dejavnost v okviru salezijanskih potreb.

Kot duhovnik najbrž kar precej bereš. Kakšne knjige se najdejo na tvoji polici? Te kakšna tematika še posebej zanima in premakne?

Zdaj si me pa našla! Moram priznati, da si premalo časa vzamem za branje, predvsem duhovnih knjig. Ni to stvar s katero se rad pohvalim. Sem pa v zadnjih letih posegel predvsem po tistih knjigah z vsebino za mladinske duhovne programe. Nagovarja me kar poznan duhovni pisatelj Anselm Grün, ker piše knjige, ki niso napisane v nekem zahtevnem jeziku, ampak v jeziku, ki je razumljiv vsem nam.

A Vrtnice boš prebral?

Ja zdaj jih bom moral (smeh). Da bom preveril, če ste vse kar sem sedaj povedal pravilno zapisali, da niste kaj dodali.

Kakšne imaš načrte za prihajajoče leto? Je novo službovanje in prilagajanje od tebe terjalo veliko truda in napora?

Zaenkrat sem še vedno pri spoznavanju župnije in ljudi. Opazil sem, da je župnija zelo živahna in prijetna, zato se že veselim nadaljnjega sodelovanja z ljudmi. Zaenkrat imam zelo pozitivne vtise in upam, da bodo takšni tudi ostali v nadaljevanju. Seveda nova služba prinaša tudi nove odgovornosti. Najbolj sem se bal poročnih zapisnikov in prva stvar, ki me je pričakala na mizi, je bila prav to. Sedaj ne vem, če lahko pride še kaj hujšega.

Še nekaj kratkih vprašanj, da te bolje spoznamo:

- **osnovna in srednja šola:** OŠ Danile Kumar, gimnazija Ledina
- **1. ali 2. moška sklanjatev:** prva (torej: Grega, Grega, Gregu, Grega, pri Gregu, z Gregom in ne: Grega, Grege, Gregi, Grego, pri Gregi, z Grego; op. a.)
- **poklic, če ne bi postal duhovnik:** nekaj z ljudmi
- **letni čas:** zima
- **morje ali hribi:** hribi
- **med ali marmelada:** oboje
haha

- **kolo ali rolerji:** kolo, čeprav ne eno ne drugo
- **najljubša skladba:** filmska glasba
- **najljubši film:** Gospodar prstanov
- **najljubša hrana:** mlečni riž, brez kakava, s sladkorjem prosim, hvala
- **Navdihujoč svetnik:** sv. Janez Bosko
- **Naj citat iz Sv. Pisma:** novomašno geslo »Kjer je namreč vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce.« (Lk 12,34)
- **Najljubša župnija:** Kodeljevo!

Tako je! Hvala za tvoj čas in odgovore; želimo ti uspešno dolgoletno vodenje župnijskega občestva.

Pogovarjala se je Manca Kolmanko

TEREZIJINE CVETKE

Dolgo nisem mogla umeti, zakaj Bog nekatere duše odlikuje z večjimi milostmi, drugim pa jih bolj pičlo odmerja. Čudila sem se, ko sem premišljevala, s kako izrednimi dokazi ljubezni je Bog tako rekoč obsipal celo velike grešnike: sv. Pavla, sv. Avguština, sv. Magdaleno in toliko

drugih, ki jih je Bog tako rekoč prisilil, do so sprejeli njegovo milost. Razmišljala sem življenje svetnikov. A nisem si znala razložiti, kako to, da je Gospod nekatere duše s tako skrbnostjo varoval prav od zibeli do groba; vse, kar bi jim moglo biti v spotiko, je pred njimi odstranil s pota. Nič jim ni oviralo prostega poleta k Njemu v višine. Tudi ni dopustil, da bi kraj greh zasenčil brezmadežni lesk njihove krstne nedolžnosti. Vpraševala pa sem se zopet, kako to, da da umrje v poganskih deželah toliko ubogih ljudi, ne da bi bili kdaj slišali boro besedico o pravem Bogu.

Jezus me je pouči o vsem tem. Opozoril me je na široko odprto knjigo narave: Vse cvetlice so mične in lepe. Krasna je kraljevska roža in prelestna je v svoji belini nežna lilija. Toda vse to ne zatemni prijetnega vonja vijoličinega in ljubkosti skromne marjetice. Spoznala sem, da bi naša pomlad zgubila na krasoti, če bi razgrnila po svojih tratah samo bohotno žareče rože namesto preprostih cvetlic.

Prav tako je tudi v živem božjem vrtu, v kraljestvu duš. Bog si je zasadil v svojem božjem vrtu velike svetnike, prave rože in lilije; a polega njih si je vzgojil tudi

drobcene, neznatne marjetice in vijolice. Vse pa imajo eno in isto nalogo: da razveseljujejo božje oko, kadar zde na zemljo, podnožje svojih nog. Cvetke same pa so tem popolnejše, čim radostneje in vestneje spolnjujejo božjo voljo.

Sv. Terezija Deteta Jezusa v Povest duše

POMLAD

*Cvetlice v pomladi se zbudijo
in vsaka roža s svojim cvetom rase,
ker vsaka drugo da obleko nase,
nas čisto vse z lepoto obdarijo.*

*Pa gledam jih, kako cvetijo
in tam obrača ena s cvetom v tla se.
Pastir, ki na planini ovce pase,
nabira tiste, ki v nebo želijo.*

*Glej, roža čisto sama je ostala,
bila ni prav nič grša kot ostale,
le da so druge lepše, se je bala.*

*Če govorile bi te rože male,
povedale bi: "Roža sama je ostala,
ker vase ni verjela, me smo znale."*

Špela Jakob

MISIJONAR UPANJA

Pedro Opeka je sicer prav zares vir upanja za vse uboge na Madagaskarju, a ta zapis govori o drugem človeku. Izmišljenem pravzaprav, o Andyu Dufresnu, protagonistu klasičnega, glede na popularno internetno stran iMDB, najboljšega filma vseh časov Kaznilnica odrešitve (The Shawshank Redemption). V filmu se Andy znajde v zaporu po nedolžnem, kjer ga pričaka mnogo sozapornikov, ki so popolnoma izgubili upanje na življenje vredno človeka. Za nekoga, ki služi dosmrtno zaporno kazen, kaj takega res ni nepričakovano. Človek se v taki situaciji osredotoči zgolj na preživetje vsakega dne posebej in to je najlažje dosegljivo tako, da se znebi vsega, kar mu lahko povzroči bolečino. Zgubi upanje v boljšo prihodnost in ljubezen do samega sebe in bližnjih.

V prostoru kjer vlada izrazita sebičnost, si Andy ohranja upanje in človečnost z dejanji, ki so v resnici povsem povprečna, ampak za zaporniško okolje nikakor niso zgolj povprečna in za njegove sojetnike nedoumljiva, saj se v njih zrcali ljubezen do življenja. Nepričakovana dejanja so za red in disciplino nevarna dejanja,

zato je Andy za svoja dobra dela prestal mnogo hudega in kljub temu še vedno nadaljeval s svojim početjem. Ni ga zlomil nadzornik zapora, ki se je do jetnikov obnašal, kot bi bili orodje, ki lahko govori. Andy ni vsem v zaporu dal neomajnega upanja v nekaj boljšega, dal pa jim je možnost, da so se odločili, da bodo upali. Ne glede na njihovo odločitev, so bili deležni nekaj kratkih trenutkov, ko so se vsi počutili svobodne, ko so pozabili, da jih obdaja zid z bodečo žico, ki jih loči od življenja vrednega človeka. Zagotovo so ga nekateri razglasili za bedaka, ki ni dosegel nič s svojimi deli ljubezni, vendar pa njega prav enako gotovo niso pozabili.

Film je star 23 let, pa ni prav nič zastarel, še kako je aktualen – in ne samo v zaporih, ampak v vsakodnevnem življenju. Kako pogosto smo priča nesebičnim dejanjem neznanih ljudi, ki niso izzvana s strani nujne situacije? Redki so ljudje, ki samoiniciativno delajo za dobro drugih in ob tem uživajo, se postavijo ob stran in gledajo, kako so ljudje srečni in jim je to dovolj.

So redki, vendar jih še vedno obstaja mnogo. Humanitarni delavci dajejo ljudem upanje in zagon, prav tako misijonarji in

vsi prostovoljci ter mnogo nas, ki živimo normalna življenja, pa znamo kdaj v neznancu videti brata in ga osrečiti. Zgled nam je lahko izmišljen, pa vendar tako resničen lik v filmu, Andy Dufresne, ki kljub krivični obsodbi postane pravi misijonar upanja za vse, ki so ga poznali.

Vid Kastelic

SMO LJUBOSUMNI, JIH OCENJUJEMO PO DENARJU, KAJ PA PRAVIMO O ČLOVEKU, KI NA MESEC ZASLUŽI 2 MILIJONA EVROV?

Večina od nas si misli, da so to ljudje, ki živijo na veliki nogi, nimajo občutka za ostale ljudi, predvsem pa da so naduti. No, če razmišljate tako ali drugače, si preberite spodnje štiri zgodbe o najboljših košarkarjih na svetu, ki jim večina pravi, da so največji športni zvezdniki na svetu.

Stephen Curry (Golden State Warriors)

29-letni in 191 centimetrov visoki igralec, ki igra na položaju organizatorja igre je v zadnjih 4-ih letih postal morda celo najbolj priljubljen igralec košarke na celem svetu. S svojo hitrostjo, z bliskovitimi menjavanji ritma, z

lahkotnostjo, s katero njegova igra zgleda kot poezija, z značilnimi preigravanji in neverjetnim občutkom pri metu za 3 točke je Curry košarkarsko igro dvignil na povsem nov nivo. Prav z užitkom je gledati vsako njegovo potezo. Je tudi večkratni udeleženec tekme NBA All Stars in 2-kratni dobitnik nagrade za najboljšega košarkarja v eni sezoni.

Največji vtis name je naredila njegova trdna ter močna vera in zaupanje v Boga. Curry je šel celo tako daleč, da je proizvajalcu športnih copat naročil, naj mu na čevlje vgravira napis 4:13, vzeto iz pisma Rimljanom v Svetem pismu, kar pomeni: "Vse zmorem v njem, ki mi daje moč". Curry pravi, da košarko igra zaradi nečesa bolj posebnega kot je on sam in dodaja, da če igra dobro ali slabo, je vera v Boga njegova glavna motivacijska sila. Ko je osvojil nagrado MVP

za najboljšega igralca sezone je povedal: "Vsaka tekma pred množico gledalcev je priložnost, da sem Jezusova priča. Ko stopim na igrišče, bi ljudje morali vedeti koga predstavljam in v koga verjamem". Curry je človek, ki ne samo govori, ampak dejansko živi, kar govori. Prav zaradi tega ga njegovi soigralci še posebej občudujejo.

In za konec nekaj, kar je nekoč za neko spletno stran tudi napisal: "Zelo rad pokažem ljudem Gospoda, ki je umrl za naše grehe na križu. Vem, da me čaka prostor v nebesih, ker tako želi On. In to je nekaj, kar pri meni ne more preseči nobena nagrada ali trofeja."

Kevin Durant (Golden State Warriors)

Kevin Durant ali KD ali Kevin

Dominant, kot ga kličejo, je trenutno eden izmed 3 najboljših igralcev na svetu. Kljub svoji višini (2,11m) igra lahko skoraj na vseh položajih, velikokrat tudi vodi napad kot organizator igre. Je prejemnik številnih priznanj, 8-kratni udeleženec tekme NBA All Stars, v letošnji sezoni pa je bil izbran za najkoristnejšega igralca finala. Je izjemen športnik, pravi atlet, pravi borec, hkrati pa izstopa s svojo preprostostjo in mirnim načinom življenja, ki je zagotovo povezano z njegovo vero. Kevin Durant gre pred vsako tekmo v kapelo molit, na svojem telesu ima tudi številne religiozne tatuje.

“Iz Svetega pisma črpam energijo, to pa mi pomaga do mojih najboljših iger”, pravi Durant in nadaljuje: “Hkrati pa mi Sveto pismo pove še več o Bogu, o tem kako naj živim Zanj in kaj vse je že naredil zame.”

Včasih je mislil, da, če bo naredil kakšno slabo stvar, bo šel takoj v pekel. Zdaj pa z veseljem pove: “Verjamem, da me Bog ljubi, da je Jezus trpel in umrl za moje grehe in, da je Njegova milost tisto, kar me varuje”. Zanimivo je tudi, da ima Durant na zapestju napisano: Živi za večnost. “Zaradi Božje milosti sem ponižen in verjamem,

da so nebesa rezervirana zame in, da najboljše šele prihaja”. Leta 2013 so ga razglasili za najprijetnejšega igralca v ligi NBA.

Za konec Durant dodaja: “Sveto pismo pravi, da Bog povzdiguje ponižne in to si želim biti ves čas. Ko me ljudje pohvalijo, se opozorim in si rečem, da sem lahko še boljši. Ponižnost je pomembnejša od slave. Moram se zahvaljevati Bogu, kar mi je podaril. Moje darilo Njemu pa je, da sem vedno ponižen in vedno delam po svojih najboljših zmožnostih”.

LeBron James (Cleveland Cavaliers)

Za Michaelom Jordanom, ki je kraljeval na igrišču v 90-ih letih, je LeBron trenutno najboljši košarkar na svetu. Igra v moštvu Cleveland Cavaliers, kjer ga

lahko v živo spremlja tudi precej potomcev Slovencev, ki so pred 60-imi leti odšli v želji po boljšem življenju v Ameriko.

Je vsestranski virtuoz na igrišču, ki lahko z eno potezo na noge spravi celotno občinstvo v dvorani, je dobitnik skoraj vseh nagrad, ki jih lahko prejme košarkar in 4-kratni dobitnik nagrade za najboljšega igralca na svetu. Njegova statistika je impresivna, prav tako številna zabijanja, ki jih dosega na vsaki tekmi.

Brez dvoma bo James ostal zapisanih v zgodovini kot eden največjih, a vendarle je zanimivo še nekaj drugega. Čeprav o tem pogosto ne slišimo nič, pa je res to, da ima LeBron James globok vero v Boga. V intervjuju po tekmi, ko je beseda nanesa na njegova poškodovana soigralca in kdaj se bosta ponovno vrnila na igrišče, je James povedal: "Nikoli ne gre tako. Ko bosta igralca prišla nazaj, se moraš na tekmo pripraviti na enak način kot brez njih, ves čas moraš verjeti v svoje delo. Tukaj je samo ena oseba, ki lahko zagotovi, da bo vse v redu, ko se igralca vrneta, in to je Jezus Kristus". James je nekoč molil in prosil Gospoda ter Odrešenika Jezusa Kristusa za hitro okrevanje

po bolezni njegovega soigralca Rodneya Stuckeya. No zanimiva pa je tudi njegova trditev, da so njegovi talenti za igranje košarke Božja milost od zgoraj. Očitno se z Gospodom na svoji strani tudi v športu da doseči veliko več.

DWAYNE WADE (CHICAGO BULLS)

Danes 35 – letni igralec NBA moštva Chicago Bulls je 12-kratni udeleženec tekme NBA All-Star, 3-kratni zmagovalec finala v ligi NBA, leta 2006 pa je osvojil tudi nagrado za najbolj koristnega košarkarja finalne serije.

Za Wada je, tako kot za vsakega športnika, ena najpomembnejših stvari številka na njegovem dresu. Pravi, da na koncu dneva veliko ljudi ne ve tvojega imena, zapomnijo pa si številke. Pri Wadu pa je izbira številke še bolj zanimiva, saj je izbral številko 3. Zakaj? Preprosta matematika

nam ponudi odgovor. Številka 3 povezuje vse niti v njegovem življenju. Dwayne Wade je zaveden kristjan in številka na njegovem dresu je v čast Svete Trojice. Pogumno in odločno, ni kaj. Presenetil je tudi mene. Zanimivo je tudi, da Wade kar 10 % svoje plače, ki letno nanese nekaj več kot 23 milijonov dolarjev, daruje cerkvi v Chicagu.

Andrej Zadavec

JOŽE PLEČNIK – NAVDIH IN VZORNIK

Ob povabilu, da napišem nekaj o arhitektu Jožetu Plečniku, me je obletel nelagodni strah. Razmišljati o velikih ljudeh, se poglobljati v njihova dela – to je privilegij vsakega izmed nas. A pisati o Njih ...

Letos mineva 60 let od njegove smrti. Točno pred desetimi leti je prof. dr. Anton Štrukelj podal ljubljanskemu nadškofu Alojziju Uranu pismo s pobudo za začetek Plečnikove beatifikacije. Njegove stvaritve so žive poveske, kjer se jih je dotaknila njegova neizmerna domišljija in lepota.

Ko sem prvič prestopila prag Fakultete za arhitekturo in me je v predverju objel Plečnikov pogled, me je obšla misel kako lahko

en sam človek naredi toliko pri oblikovanju sveta.

O Plečniku sem slišala že ko sem bila majhna. Njegova dela pa začnem razumevati šele sedaj. Neizmerno je ljubil svoj narod. Bil je ponosen in široko razgledan. V sebi je nosil močno željo po radovednosti in predvsem je znal opazovati svet okoli sebe. Nenehno je opozarjal, kako pomembno je, da človek opazuje prostor in čas v katerem živi. Vedno se je oblačil v temna oblačila. Kakor da bi s tem poudarjal neskončno barvitost sveta. Študente je nagovarjal z gospod kolega. Tikal je le brata Andreja in Janeza, nečake, kiparja Ivana Zajca in slikarja Mateja Sternena. In bil je globoko veren. Nenehno je ponavljal, da mora človek delati dobro zaradi Boga in v Njegovo slavo. Bil je sredi sveta a tako zelo oddaljen od posvetnega, saj je bil globoko povezan s svojim Stvarnikom. Spoznal je, da je edina svoboda v nenehni povezanosti z Bogom. Kajti le ta način bivanja omogoča možnost, da lahko vsak posameznik s svojim delom spreminja podobo sveta. In ravno to je Plečnik dokazoval skozi svoje življenje. Svoboda duha, ki je zasidrana v božji prisotnosti je tista velika skrivnost, ki vabi vsakega izmed

nas, da Življenje vzamemo zares. Ali ni to smisel življenja? Tako nazorno in enostavno nas arhitekt Jože Plečnik opozarja na svobodo, katero nam je Stvarnik položil v srce.

Ko se boste sprehajali po ljubljanski tržnici in naprej preko Tromostovja, nadaljujte pot vse do NUK-a in naprej proti Križankam. Bodite pozorni in začnite opazovati. Barve, linije, postavitve, zaporedja, praznost in polnost prostora, drevesa ... Osupnili boste nad popolnostjo in domišljijo velikega arhitekta.

Le opazujte in se prepustite Neskončnemu umu, ki vse oblikuje in pelje končnemu Cilju naproti.

In morda boste doumeli, da ima vsaka stvar, ki vam je na poti, svoj namen ... Da ste tudi vi kamenček v mozaiku stvarstva, ki oblikuje vsakdanjo podobo sveta.

Marjeta Javornik

POKORŠČINA INICIACIJE

V prispevku bomo razčlenili, pretehtali in primerjali razmerja med verskimi in religijskimi prvinami in strukturami v področju duhovnosti. Poskušali bomo opisati do katere mere človek lahko v to področje vstopa kot posameznik in koliko

kot otrok skupnosti. Najprej bomo to preučili primerjalno s strukturami, ki so značilne za znanstveno aktivnost, nato pa bomo poiskali način vstopa (uvajanja) v soočanju s kulturno-sociološkim premislekom. V zaključku bomo ugotovljeno poskušali konkretizirati v umetnostni panorami in postaviti nadaljnje smernice v duhu evangelija.

Naš čas je bistveno zaznamovan z dvema težnjama: s pretiranim vrednotenjem racionalizma in z radikalnim poudarjanjem subjekta kot edine relevantne gonilne sile. Najprej se opredelimo do prvega, kot vodilnega pogleda sodobne znanosti. Današnja akademska zavest prisega na znanstveno resnico, na objektivne pojme, o katerih je edino možno in edino vredno razpravljati. Kar je neznanstveno, česar kot razumsko-kritična bitja ne moremo zaznati, definirati in potrditi, do tega se ne opredeljujemo. Iz takšnega miselnega obzorja seveda kmalu izgine religioznost. Ta ima prizvok nevednosti, ki je za današnjega človeka nezaželeno ali kar nesprejemljivo stanje. Moderni človek ima občutek, da bolj kot je

miselno in duhovno razvit, bolj dosleden mora biti v vsem, kar je del njegovega življenja. Takó vero kot nedosledno označi za ne vredno svoje intelektualno-kritične zavesti.

Vendar je prav ta zaključek nedosleden. Izključuje namreč realiteto življenja. Nihče danes ne more obvladati vsega znanja, nihče ne more trditi, da razume vso znanost do dna. Človeštvo je, kot temelj in malodane pogoj svojega obstoja, razvilo mrežo medsebojnega zaupanja. Strojništvo zaupa fiziki, ta kemiji, ta matematiki, ta filozofiji ... Končni rezultat pa je hiša, v kateri mirno spi še tako skeptičen intelektualca brez strahu pred neresničnostjo vseh znanosti, ki so bile potrebne za izgradnjo in jih sam ne razume. Verjame v znanje drugih ljudi, čeprav ga sam ne poseduje. S tem verjetjem postaja deležnik tuje modrosti. Družba, naj bo še tako znanostno orientirana, vedno obstaja kot verjetje verjetega, mreža medsebojno pogojenega zaupanja. Medčloveška vera je tako ena izmed ključnih prvin življenja. Vendar bi bilo kljub temu na tem mestu prehitro in prenaivno speljati vodo na mlin religijske vere ter jo navidezno utemeljiti.

Opazna je namreč bistvena razlika med pojmovanji vere pri znanosti ali umetnosti ali religiji. Pri prvi vsaj načelno ostajamo v območju preverljivega. (Pustimo zdaj, da je že to vprašljivo, kajti temelj znanosti je vedno predpostavka. In da je teoretski pristop – iz gr. *theōria*: pogled – zgolj eden izmed pogledov na življenje in ne edini možen, kot nam to poskuša dopovedati sodobna znanost.) Temeljna razlika se kaže v tem, da je pri znanstveni veri prisoten nekdo, ki je vsebino preizkusil in raziskal, na njega pa se potem opre cela vrsta 'povprečnežev', ki ne bodo nikoli razumeli tega kar verujejo, jim pa do neke mere praktično izkustvo potrjuje resničnost.

Toda izkaže se, da je ta razlika med znanostno in religijsko vero bolj navidezna, da je razhajanje zgolj površinsko, kajti ali ne obstaja podobna struktura pri duhovnosti? Tudi tu namreč obstajajo posebej obdarjeni posamezniki, ljudje, ki spoznavajo drugače, ki po milosti postajajo 'Einsteinii' vere. Njihovo izkustvo se prek verovanja preliva na celotno občestvo, vsi verujoči pa prav z dejem vere postajajo so-deležni njihovih spoznanj. Abraham, Izaija, drugi preroki in

očaki, Avguštin, Efrem, cerkveni očetje in učitelji in tako dalje vse do današnjih pričevalcev Terezije Deteta Jezusa, Janeza Pavla II. Vsi ti pa so pravzaprav zgolj posredovalci milosti Jezusa Kristusa, edinega srednika med človekom in Bogom, s tem, ko v moči izdane milosti postajajo so-deležni njegovega bogočloveškega življenja. Točno to je Cerkev, počloveško darjenje in medčloveško posredovanje (ko Bog po človeku dari ljudem, da bi si med seboj posredovali) milosti, so-pričevanje različno obdarjenih, življenje vere in nevere v občestvu religije. Zanikati to, kot na primer to vse pogosteje slišimo v duhovno prenapetem in neprizemljenem cerkvenem okolju, v smislu: Cerkev je občestvo božjih odrešenih otrok, mi pa smo iz nje naredili strukturo, bi bilo nečloveško, kajti prav dejstvo, da je Cerkev najprej občestvo božjih odrešenih otrok, pride do vsakega posamičnega vernika ravno po strukturi.

Tako se pokaže, da sintagma 'verovati v Boga' ne obstoji docela suvereno. Potrebuje bistvenega dopolnila: verovati 'po sočloveku' v Boga. Prav ta miselna zveza 'po človeku', ki definira religijo, je za človeka presenetljivo torej povsem

naravna pot vere. V času, ko so razprave, ki poskušajo pokazati, da krščanstvo ne bi smela biti religija – struktura, pač pa vera – živ odnos, postale že skoraj klišejske, bi bilo torej modro spoznati neizmerno bogastvo religije, kot pričevanja starejšega brata, ki ni nujno tako mrtvo in okostenelo, kot se ga želi prikazati.

Še več, 'čista vera' vsebuje gnostične prvine in je v veliki nevarnosti, da postane samozadosten egocentriran izraz sodobnega človeka. Kot smo dejali na začetku je današnji čas, poleg pretirano ovrednotenega racionalizma, ki smo ga pravkar analizirali, ključno zaznamovan z radikalnim poudarjanjem subjekta kot edine relevantne gonilne sile. Konkretno bi to pomenilo, da ni moje življenje nič več, kot dogodje mene do sveta. Do vsega, kar je zunaj mene, imam izključno pravico opredeliti se in nič ne more spodbijati vrednosti mojega mnenja. Saj, kaj lahko delam in česa ne, to še, a kdo mi lahko narekuje kaj naj mislim, čutim in verujem? V sebi lahko vendar ustvarjam svoj svet: sodoben, svoboden, po moji meri.

Pronicljivejši in predvsem tankočutnejši stik z življenjem pa nas uči nekaj povsem drugačnega:

besedo, ki jo zdaj pišem, so morali pisati desetletja pred menoj, stoletja so morali opredeljevati pojem, ki ga sedajle mislim, in tudi če bi navsezadnje to zrelativizirali, ostane neovrgljivo dejstvo, da so vse od začetka morali živeti življenje, da ga lahko sedaj živim jaz. To obrne celotni miselni in doživljajski okvir. Posameznik postane skrajno neavtonomna enota, ki je drugim veliko bolj dolžnik, kot pa nasprotek. Nihče ne more trditi, da se ne bi obnašal kot pes, če bi odrasel s psi (celo znani so takšni primeri). Jasno je, da Prešeren ne bi mogel pisati brez Petrarke, on pa ne brez Homerja; da Stravinski ne bi mogel skladati brez Beethovna, on pa ne brez Bacha in tako dalje na vseh področjih človeškega kulturnega razvoja. Povsod lahko vidimo, da so največji stali na ramenih največjih. Mi pa smo velikopotezno prelomili s tradicijo z obešenjaškim ponašanjem: »Zakaj bi brali to, kar so pisali v srednjem veku? To je za nas, sodobne, razvite, moderne ljudi dolgočasno, nazadnjaško. Čemu bi poslušali to, kar so skladali stoletja nazaj, če pa nam paše drugo.« Današnjemu človeku tako tuja, če ne kar gnusna Tradicija (namenoma z veliko), je dejansko nič manj kot bitnost človeštva in

ga ključno opredeljuje. Povzpeti se v tej bitnosti čim višje, kar naj bi bil cilj vsakega, sploh pa krščanskega življenja, pomeni izluščiti in sprejeti vase najboljše, kar je človeštvo ustvarilo.

Najprej izluščiti. A kako ločiti zrno od plev pri nečem, česar po definiciji še ne poznamo, v čemer nismo suvereni? Prišli smo do ključnega pojma: iniciacija. Človeštvo že od nekdaj živi iniciacijsko. V starih plemenih je to pomenilo enkratni obred, s katerim je otrok postal odrasel. Kasneje pa je iniciacija dobila predvsem dve imeni: vzgoja in izobraževanje. Značilno je, da sta oba zaznamovana z neke vrste naporom, nemalokrat s sledenjem strmejši poti, saj ta, zopet z zaupanjem do iniciatorja, pripelje višje. Iniciator je lahko do neke mere seveda tudi impliciten, saj je družba s svojo dokumentacijo priskrbela zadosten fond za samouvajanje. Odgovornost in pobuda sta torej v veliki meri na naših plečih.

Da ne ostanemo preveč abstraktni, bomo sedaj pogledali, kako naj bi se to uresničilo v življenju. Vzemimo za primer glasbo, ki je zaradi svoje neoprijemljivosti in hkratne moči med najbolj kočljivimi področji. (Glej

povezavo z mojimi prispevki v prejšnjih številkah glasila.) Če želimo kvalitetno vstopiti v stik z njo, je veliko bolje, kot to da na hitro poslušamo dela preteklih obdobj in jih označimo kot nam neustrezna, da se potrpežljivo zatopimo v sprva tuj in neprijazen svet ter poskušamo spoznati, kaj je tisto, zaradi česar je obstal stoletja, zakaj ta dela cenijo najgenialnejši predstavniki človeštva, zakaj tisti, ki o tem področju vedo največ, posvečajo življenja prav tem stvaritvam, prav tem avtorjem ... To seveda zahteva veliko ponižnost, celo pokorščino, a ta nikakor ni naivna ali manjvredna, ravno nasprotno, smo ugotovili. Ta pokorščina v iniciacijo je prvi korak rasti, je prava modrost, ki nam pravi: »Biti moder z glavo koga drugega ... – to je sicer nekaj manjšega kot pa sam vedeti, toda tehta neskončno več kakor jalova ošabnost tistega človeka, ki ne spravi skupaj neodvisnosti vedočega in obenem zaničuje odvisnost verujočega.« (J. Ratzinger po J. H. Newman po Aristotel – že to sosledje je zadostna priča vrednosti navedka!)

Še več, ali ne nakazuje takšnega procesa tudi evangelist Luka, ko opiše dogajanje po povratku

iz Jeruzalema pri Jezusovih dvanajstih. »Potem se je vrnil z njima (...) ter jima je bil pokoren. (pokoren!)« V tej pokorščini je bil sam Božji Sin iniciiran v človeško in je celo »napredoval (!) v modrosti, rasti in milosti ...

Ob zaključku se kot kritika kar samo ponuja dejstvo, da smo iz vsega sosledja popolnoma izključili vsakršno akategorialnost, vsakršni odnos. Kot odgovor in sklepno misel naj si dovolim kratko homilijo odlomka iz četrtega poglavja Janezovega evangelija. Jezus v srečanju s Samarijanko in Samarijanka v srečanju s someščani. Po tem, ko ji je v moči milosti Jezus pokazal svojo preroško razsežnost (to je nekaj, kar je očem večine prikrito), »je žena odložila vrč, odšla v mesto in pripovedovala ljudem.« Sprva po njeni besedi verujejo vanj tudi njeni someščani (»zaradi tvojega pripovedovanja«), šele za tem pa, ko se v moči medčloveške vere napotijo k njemu, tudi oni prejmejo potrdilo: praktično izkustvo, vsak, v moči podarjene mu milosti, dotik Osebe.

Napačno bi bilo torej sedaj sklepati dvoje: 1. Religijska, medčloveška vera je nekaj končnega in samo-v-sebi izpolnjenega. Pravo pričevanje

ima vedno izvor v Božjem življenju in tja tudi vodi. Kot tako, pa je sicer že stvar milosti, prepuščeno molitvi, zastonjskemu daru. 2. Religijska, medčloveška vera je nekaj enkratno prehodnega, nekaj kar vsak doživi enkrat v svojem verskem življenju. Versko izkustvo je, kot smo si prizadevali pokazati, vsaj tuzemsko-trajno povezana z institucionalno religijskim življenjem. Vera v Kristusa je neločljivo povezana s Cerkvijo. Pokorščina iniciacije pa je *conditio sine qua non* kvalitetnega človeškega življenja.

Urban Marinko

ŽIVALI IN LJUDJE

Večinoma smo ljudje veseli naših kosmatih, pernatih, luskastih in drugače opremljenih sosedov - marsikdaj jih celo vabimo v našo bližino, da jih lažje opazujemo in navsezadnje tudi zato, da jim olajšamo življenje v okolju, ki ga precej tesno nadzorujemo in spreminjamo mi. Tako imamo na primer radi male ptice pevke in jim pozimi nastavljamo krmilnice, spomladi in poleti pa gnezdilnice. V Tivoliju krmimo veverice, ježem na vrtovih nastavljamo hrano. Zagreti vrtnarji in vrtničkarji poleg ježev na svoj vrt vabijo še krastače, da opravijo z

nezaželenimi polži, žuželkam pa pripravljajo posebne hotele. In dobro je tako: mesta in vrtovi, ki nudijo življenjski prostor mnogim bitjem, so bolj zdrav in stabilen prostor tudi za ljudi.

Naše veselje pa se konča, ko pridemo do malo večjih tlačilcev zemlje. Srne in merjasci povzročajo gospodarsko škodo na poljščinah, medved in bojda tudi volk (mnogokrat se izkaže, da so za volčjim napadom pravzaprav psi) pa na živini. Le vprašanje časa je, kdaj bodo postali "problem" tudi bobri, ki se v zadnjih časih širijo po rekah navzgor.

Včasih je težko najti skupni jezik s temi živalmi, ki si želijo "naših" dobrot. Medvedu pravo ne pomeni kaj veliko, polna jablana pred zimo pač.

In res so ti škodljivci lahko prav zoprni, sploh v takih letih, kot je letošnje, ko so vremenske razmere že tako terjale svoje ...

A vendar, mar ne bi morali biti tudi malo ponosni, da v naši mali Sloveniji živi še kar zdravo število velikih sesalcev, med njimi tudi risa, volka in divje mačke? Ni veliko srednjeevropskih držav, ki bi se s tem lahko pohvalile, razen na jug mora večina teh živali kar dolgo potovati preden najde naslednjo populacijo lastne vrste. Te živali niso samo škodljivci – na

svoj način kažejo, da so slovenski gozdovi na svoj način zdravi in sposobni prehraniti in nastaniti skoraj popolno združbo stare evropske favne. Potrebno pa bi bilo morda prilagoditi metode gojenja poljščin in živine, da bi tako omejili škodo in tako zagotovili uspešno sobivanje živali in ljudi. Na tem področju nam gre v resnici dobro. Kljub veliki gostoti medvedov, na primer, je incidentov relativno malo in ti so redko življenjsko nevarni – za človeka.

Za dobro sobivanje pa je potrebna tudi določena klima v družbi – naj pojav te ali one živali na območju ne pomeni preplaha!

Aljaž Jakob

KRST

Po dolgem času sem zopet stopil v »rodno« cerkev, sv. Peter. Posebno mi je v oči padel prenovljen krstni kamen. Kaj sem pravzaprav s krstom prejel, kaj se je v meni takrat zgodilo? Krst v nas vsadi neko novo dimenzijo – nekaj Božjega. Ta dar je gotovo neizbrisljiv, kajti vsak je krščen le enkrat v življenju in drugega krsta ne potrebuje. Kako torej trajno sodelujeta grešni človek in Božja popolnost? Božja dobrota se izlije na človeka. In ker nas Bog želi imeti v celoti, ob naši oz. privolitvi

staršev ne le podarja nekaj novega, temveč tudi spreminja staro. Človeka preobraža, njegove križe spreminja v blagoslov. Krst namreč ponovno združi od Adama razhajajočo pot Boga in človeka, ter povezuje človeka in sočloveka. Kot vemo je krst zakrament, s katerim se vključujemo v Cerkevno občestvo, ki je priča Božjega kraljestva na Zemlji. O pomembnosti občestva smo govorili že v prejšnjih Vrtnicah.

Logičen premislek marsikaterega preračunljivca bi lahko bil, da s krstom čakaš vse do zadnjega, »uživaš življenje«, pred smrtjo pa se krstiš in v Božjih očeh nisi nič za drugimi, ki se vero trudijo živeti že od rojstva. Upal bi si trditi, da je tako razmišljanje nemogoče. Kdor namreč v življenju vsaj sluti neko Resničnost, ob kateri se počuti majhnega, mu je težje »uživati« kažoč Resnici hrbet, kakor pa ji v odpovedi slediti, čeprav za kakršnokoli ceno. Človek si sam ne more izbirati časa spoznavanja te Resnice. To mu je dano. In ko človek spoznava pot do Resnice, si želi hoditi po njej. S tem pa se ogiba napak in grehov, ki ga v njegovi globini tako ali tako ne osrečijo več.

Katoliške vere pa ne spoznavamo le z osebnim razodetjem, temveč

tudi s Svetim pismom. To pa še ni vse. Tretji pomemben element je cerkveno izročilo. Tako se Cerkev že mnogo let »uči verovati« in prenaša dognanja in nasvete na nove rodove. Kljub temu, da lahko raziskovalni vidik vere izgleda popolnoma zgrešen, pa vendar človeka privlači misel, da bi spoznaval (≠spoznal) svoj izvor, svoj cilj, se mu približal in se pri tem izpopolnil. Ne gre za to, da nekaj dosežemo, temveč da se nečemu približamo. Bogati nas pot spoznavanja in izpopolnjevanja. Vsaka generacija se mora najprej učiti in nato znanje nadgraditi. In ko govorim o pomembnosti izročila pri napredovanju vere, bi si pobježje pogledal vprašanje »Ali krstiti otroka takoj po rojstvu, ali naj se sam odloči, ko bo zrel za to?« Vprašanje je na mestu, ker v današnji družbi želimo zagotoviti vse večjo svobodo posameznika. Vera je dar, je nekaj, česar nima vsak. Zanj pa je potreben napor. Za bolj nazoren prikaz, bi jo primerjal z glasbo. Nesmiselno je, da starši gledajo na mladostnika in pravijo: »Še dobro, da ga nismo vpisali v glasbeno šolo, kajti talenta za glasbo res nima ...« Res je, če ga ni mogel razviti, ga tudi nima. Morda pa bi ga imel, če bi poskusil.

Vera je še popolnejša. Ni zgolj talent, ki ga morda imaš. Boga v sebi nosi vsak, zato posamezniku ni potrebno tvegati razočaranja, ker se Bog vsakemu vztrajnemu iskalcu razodene. Temelje in milosti za iskanje, pa seveda najlažje dobi od staršev in Cerkve. Starši lahko predajajo njihovo razodetje, Sveto pismo, običaje, molitev, zgled vsakdanjega življenja vere, Cerkev pa poleg tega tudi krst, ki nas napravi za »svetišče Svetega duha« in tako jasnejše napredujemo v veri.

Zapreti vrata krstu torej pomeni oteževati si Božje razodevanje. V nasprotju pa biti krščen pomeni pripadati Bogu, pripadati bližnjemu, spoznavati Resnico, se ji približevati in pot tja kazati tudi drugim.

Jure Marinko

POROČILO S PREŠERNOVEGA TRGA

V petek, 8. septembra 2017, sem se v centru mesta dobila s prijateljico na kosilu. Kolesi sva parkirali pred frančiškansko cerkvijo in ko sva se poslavljali me je pritegnila stojnica z napisom: »Kaj veš o reformaciji?«

Rekla sem ji, da bi bilo zanimivo iti pogledat, da vidiva koliko znanja

nama je ostalo od zgodovine v 2. letniku gimnazije. Strinjala se je z mano in veselo sva zakorakali proti stojnici. Najprej so nama ponudili dve anketi: o protestantizmu ali o 10 božjih zapovedih. Ona je izbrala drugo, jaz pa prvo. Vprašanja so me kar malo presenetila, saj sem pričakovala bolj zgodovinska, ne pa zgolj o poznavanju teologije protestantizma. Ko sva s skupnimi močmi rešili obe anketi, naju je gospa vprašala, ali gremo še skupaj čez vprašanja in še preden sva ji uspeli odgovoriti, je že začela z razlago.

Na začetku je še kar šlo, potem pa smo se zatakneli pri t. i. »solah« (Luther je že leta 1517 izrekel, da so dovolj samo milost, samo vera in samo Sveto pismo. Ker pa je govoril v latinščini, je temu rekel sola gratia, sola fide, sola scriptura). Še par dni nazaj sva se o tem pogovarjala z Rokom in sem bila prepričana, da o tem pa res nekaj vem. Tudi pri zgodovini smo omenili le tri »sole«, ona pa jih je naštel pet. Ena od njih je bila tudi, da je Kristus edini posrednik med Bogom in ljudmi. Vprašala sem, kaj pa so svetniki in Marija. Dobila pa sem odgovor, da to niso pomembne osebe in kaj bi naj po mojem bili svetniki posebnega?

Odgovorila sem, da so nam zgled pravega življenja. In da je Marija brez izvirnega greha ter zato nekaj posebnega. Njen odgovor na to se je glasil: »Kje pa to piše v Svetem pismu?« In pri tem je tudi ostalo. Šele tedaj sem se zavedela, da imam opraviti z zagriženimi, že kar malo napadalnimi protestanti. (Šlo je za protestante adventiste.) Zato sem na nadaljnja vprašanja bolj ali manj le prikimavala. Mi je bilo kar malo nerodno, ker sem ugotovila, da nisem tako dobro podkovaná o naukih naše vere, da bi se kosala s temi protestanti, sploh ker povsod potegnejo iz rokava citate Svetega pisma.

Vmes je pri razlagi sodeloval še nek gospod na stojnici, sploh pri razlagi te »sole« o Kristusovem posredništvu. Rekel nama je, da sta le dve osebi, za kateri je dokazano, da sta v nebesih in naju vprašal, če veva, kdo sta to. Odgovorila sem, da veva in da sta to Jezus in Marija. Odgovor pa je bil napačen. Ti dve osebi sta Mojzes in Elija, ki se prikažeta s Kristusom na gori Tabor. Saj, ne pravim, da ni bilo zanimivo slišati, kako res dobesedno verjamejo Svetemu pismu, ampak se mi je zdelo, da bi nam, ki tega ne poznamo, to lahko malo lepše povedali. In ne na tak agresiven

način. Na koncu – po skoraj eni uri – se je gospa opravičila in rekla, da nikoli ni bila katoličanka in da ji Marija nikoli ni bila blizu, ter da je bila zato malo bolj napadalna. Odvrnila sem, da je vse ok, pri sebi pa nisem bila takoj pomirjena, saj me je to nekako kar prizadelo. Skratka, zanimiva izkušnja o poskusih spreobračanja ljudi oz. pričevanju vere, a hkrati tudi opomin, da bi se mogla bolj zanimati za svojo vero in jo bolj konkretno zastopati.

Meta Kastelic

O TRADICIJI OB 500 LETNICI REFORMACIJE

O tradiciji po navadi slišimo v dveh kontekstih. Prvi je zelo pozitiven in poudarja vrednost neke reči zaradi njene tradicije. Nekaj iz minule preteklosti daje veljavo nečemu sedaj. Tako velja za zlate kolajne klubov in reprezentanc, za »dobre« šole, za kulturne ustanove in dogodke, za narodne navade in praznike. Daljša in bogatejša kot je tradicija – bolje je. Drugi kontekst v katerem običajno lahko srečamo tradicijo, pa je – ravno nasprotno – do nje izrazito sovražen, saj jo smatra kot okameneli ostanek preteklosti, kot nekaj zastarelega

nasproti zanimivi sodobnosti. Torej, popolnoma drugačno videnje tega, kaj tradicija pravzaprav je.

Ob 500 letnici reformacije (31. 10.) se ne spominjamo zgolj nekega dogodka, ki je prelomil (in ne prenovil, kakor se ponuja v sklepanje iz imena reformacija oz. prenova) z veroizpovedjo Cerkve, temveč lahko v njej iščemo način razmišljanja, ki nam je danes tako domač. Drugi pogled na to, kaj tradicija je. Martin Luter je namreč odrekel veljavo Cerkveni tradiciji razlaganja Svetega pisma, presekal je s filozofijo in teologijo, ki ju je Cerkev do tedaj gojila in odprl novo smer svobodne individualne interpretacije Svetega pisma. (Ob širjenju tiska v tistem času je bilo to materialno izvedljivo – pred tem temu pač ni bilo tako.) Posamezniku torej ni bilo več potrebno brati Svetega pisma in obenem razmišljati kaj je o teh besedah že bilo povedanega in premišljenega, temveč se je lahko zgolj odprl Božji besedi, kakor ga je ta nagovorila in iz tega izpeljal tudi svoje razumevanje vere. Modernemu človeku, ki ceni razneženost in instant rešitve, se to zdi super, vendar je v tej logiki velika past. Ta past so seveda osebne okoliščine vsakega

posameznika, ki tako lahko začne Božjo besedo razumevati kot nekaj svojega, kot nekaj nad čimer ima on oblast. Osebna vernost pride do izraza, vendar je nič več ne omejuje. Tradicije, ki bi vodila osebno vernost v takšnem kontekstu, ni več. Tako vsak posameznik začne gojiti svojo vero v Kristusa, svoj osebni odnos z njim. Odrešenje, po Lutru, pa je v tem, da se posameznik zateka k Kristusu in da ga prosi za milost, ki jo je on pridobil s svojo žrtvijo na križu. Zaenkrat vse še vedno izgleda super. Nobene suhoparne tradicije, nobene avtoritete, ki bi vsiljevala kako je treba razumeti stvari ... In vendar temu ni tako. Že Luter je kmalu začel pisati bolj praktične spise v katerih je začel določati katera dejanja so dobra in primerna in katera ne. Začel je delovati in pisati kot Rimski Cerkev, kar je bil prej njegov očitek le-tej. Bistveno pa pri njem ostaja, da vse temelji na veri - ta je bistvo človekovega življenja. Katoličani pa na to gledamo drugače. Bistveno pri življenju ni nekaj, kar mu je v oporo (namreč vera), temveč življenje samo. Kaj je večji čudež, kot to, da živimo? Božja dobrota se razodeva po stvarih in po ljudeh. Vse kar biva, slavi Boga že s svojim bivanjem – vsaka bit je od Boga – in vse kar obstaja,

je v svojem bistvu dobro. Najbolj v polnosti pa se dobro izkazuje v ljubezni, zato v Svetem pismu najdemo: »Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje. In največja od teh je ljubezen.« (1 Kor 13, 13) Ljubezen je najvišji cilj in največja polnost življenja. Vera je pri tem seveda v pomoč, vendar vera sama po sebi ni cilj in polnost, temveč predvsem sredstvo. O tem nas uči tudi sv. Terezika DJ, ki je izgubila svojo vero, a vendar ostala ljubeča in je z veseljem zaupala, da je to njeno trpljenje za nekaj koristno. V svoji ljubezni do duhovnikov, ateistov in vse Cerkve je upala, da jim lahko s svojo molitvijo pomaga, čeprav ni zmogla niti verovati v Boga, ki bi kaj naredil z njenimi molitvami. Absurdno upanje in vendar takšna ljubezen oz. polnost življenja, ki daruje sebe za srečo drugih. Tega pri Lutru ni mogoče najti. Tega protestantizem na splošno ne premore, kajti utemeljen je na veri, za razliko od katoliške vere, ki je utemeljena na biti. Biti v ljubezni, biti v Kristusu. »Bog je ljubezen, in tisti, ki ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog ostaja v njem.« (1 Jn 4, 16) Sicer je potrebno zapisati, da se s citati iz Svetega pisma lahko zelo grdo manipulira in da nikakor ni namen iz dveh vrstic izpeljevati nauka, kar je pravzaprav ravno

nekaj, kar bi lahko očitali raznoraznim protestantskim skupnostim. Že Luter je npr. označil nabor svetopisemskih knjig kot sporen in je nekaj knjig uvrstil kot manjvredne. Zavrgel je tradicijo Cerkve in v ospredje postavil nekaj po svojem okusu. Pri tem je očitno verjel, da je Bog 1500 let spremljal Cerkev skozi njena temačna obdobja, potem pa se je ravno pri njem odločil odpreti novo poglavje. Malce nenavadno stališče, kajne? Imeti tako pristranski pogled na zgodovino odrešenja in na Sveto pismo. Kajti, bodimo malo bolj objektivni, veliko bolj smiselno je biti ateist (»Boga ni, Sveto pismo pa je slučajni nabor nekaj tekstov.«), agnostik (»Nikakor ne moremo vedeti ali Bog je, prav tako je tudi s Svetim pismom.«) ali pa katolik (»Bog se razkriva po Cerkvi, skozi vso zgodovino in po Svetem pismu.«), kakor pa pristati na takšen solipsizem (to je filozofsko gledanje, da se vse vrti okoli moje zavesti).

In tako se vrnimo k vprašanju tradicije. Ali je res individualistično gledanje na Kristusa tisto pravo? Ali res lahko sam iščem poti k njemu? Ne, edina smiselna pot je, da si priznam svoje omejenosti, svoje

strahove, svojo šibko vero in, konec koncev, svoje pomanjkanje ljubezni. Pri tem pa se ne ženem sam naproti Kristusu (kajti začel bi si ga predstavljati po svoji podobi, začel bi ga krojiti po svoji meri), ampak se v vseh teh pomanjkljivostih pustim poučiti mnogim, ki so v zgodovini Cerkve uspeli o teh rečeh povedati kaj pametnega. Tako Cerkvenim učiteljem in raznim piscem, kot tudi duhovniku pri nedeljski pridigi. Po drugi strani pa s tem razlogom častimo svetnike, ki jih vidimo kot prinašalce Kristusa v določene zgodovinske okoliščine. Protestanti se odvrtaajo od svetnikov, češ, da gre za manjšanje pozornosti do Kristusa. To je njihov zmoten pogled, kajti v svojem individualizmu (in solipsizmu) ne morejo prepoznati delovanja Kristusa v drugih ljudeh. Kristus še vedno deluje po ljudeh. In tak pogled na tradicijo daje smisel tudi mojemu življenju, kajti tudi jaz sem prinašalec Kristusa. Tudi jaz oblikujem zgodovino Cerkve v pomembnem letu 2017 in v vsakem trenutku svojega življenja. Tradicija ni nekaj, kar bi me dušilo, ampak je nabor že preizkušenih orodij in metod, ki mi pomagajo bolje živeti vero, upanje in ljubezen danes in hkrati s tem tudi jaz ustvarjam tradicijo

za prihodnje rodove. Nikakor pa ne gre samo zame, temveč gre za nas. Skupaj smo na poti k Bogu, skupaj kot občestvo, skupaj kot Cerkev. Saj ni pomembno ali kdo ve za vsa naša dela, za naše molitve itd., temveč se z njimi vključujemo v živo telo Cerkve in tako življenje zažari v nas. In tako skupaj postajamo bolj ljubeči drug do drugega, bolj skrbni, bolj odprti ... In vse zato, ker svoje predstave o smislu svojega življenja ne gradimo na individualni veri v nekaj zunanjega, temveč, ker dovolimo, da se nas Bog dotakne po običajnih rečeh življenja. Ravno običajne reči se v teku tednov razvijejo v osebno ali družinsko tradicijo, v teku let pa se lahko razširijo tudi širše. Zato nikoli ni prepozno za nov začetek, za nek nov dodatek v običajnost, za nov polet k doživljanju in novemu ustvarjanju tradicije, ki ni nekaj kar hromi, temveč nekaj kar daje življenje.

Rok Kastelic

STAREC IN MORJE, ČLOVEŠKA VOLJA V STVARSTVU

Življenje dobi svoj pomen skozi nenehen trud, neprestan spopad, da ohranimo svoj obstoj,

zavarujemo svojo bit. Preteča nevarnost, ki nas ogroža, je bila pračloveku jasna, cilj boja očiten, v kriznih situacijah pa je smrtni strah porodil željo in moč za vztrajnost. Sodobni posamezniki na lastni koži ne občutimo več groženj življenju, zato je potreba po motivaciji za naša dejanja večja. Ljudje, kakršni si želimo biti, namreč delajo, se odzivajo in bivajo z žarom, z neustavljivo voljo, ki ni le zagotovilo za uspeh v življenju, ampak pomeni še veliko več. Volja oblikuje značaj, nam da imena vreden karakter in izpolnjuje potencial, da smo to, kar smo lahko.

Z neverjetnimi zmožnostmi, ki jih omogoča z odločnostjo obogaten um, se Ernest Hemingway ukvarja v noveli Starec in morje, kjer pove zgodbo o starcu, utrujenem, izrabljenem človeku in njegovem dolgotrajnem spopadu z orjaško ribo, ki jo jemlje kot svojo prijateljico, saj mu daje razlog in motiv, da ne odneha. Starec je v zmago nad ribo pripravljen vložiti vse kar premore, za njo oblikuje vse svoje misli, s svojim življenjem strmi k tekmeču in s tem pokaže moralno zmago nad sabo, nad svojo slabotnostjo.

Starčev boj z ribo je boj proti morju, proti svetu, ki ga obdaja, v

svojem bistvu pa se dogaja znotraj njega, v njegovi glavi, a ne ločeno od sveta, temveč je po svetu oblikovan. Boj jemlje kot dolžnost sebi, dolžnost dečku, ki mu je vzornik, dolžnost, ki pride nanj zaradi njegovih zmožnosti, ker mu je riba podarjen, njega vreden izziv.

»Vesel sem, ker nam ni treba poskušati, da bi ubijali zvezde.«

Človek si svojo dolžnost naprti sam, a starec vidi, da nas volja lahko nese tako daleč, kot nas nesejo pričakovanja do nas, tudi naša lastna. Segamo lahko po čemer želimo, če le sprejmemo žrtev. Nujno rabimo boj, ne zmage, da ostanemo živo bitje, da ne utonemo, izgubimo smotra. Kajti na morju ni zmag in ne porazov, so pa živi in neživi, tisti, ki se borijo, in tisti, ki se ne.

Jakob Robnik

DUHOVNE DROBTINICE

1. »Živimo v časih, ko je treba delati. Svet je postal materialističen, zato je treba delati in pokazati dobro, ki ga opravljamo.« sv. Janez Bosko

Ob začetku šolskega in študijskega leta je morda dobrodošla spodbuda, ki nas

iztiri iz naših 'pobožnih' želja po zgolj duhovnem. Če duhovnosti ne povežemo z vsakodnevnim življenjem, postanemo sanjači, naše življenje pa izgubi zagon. Kako lepo bi bilo, ko bi župnija postala kraj, kamor bi njeni člani prinašali presežek svojega življenja.

2. »Druga (molitvena, op. a.) skušnjava, ki ji odpre vrata domišljavost, le lenoba (acedia)« Katekizem katoliške Cerkve, 2733

Vsak od nas jo pozna. Je pomankanje notranje discipline in zbranosti. Življenje potrebuje stalnic. Sprva goreči, sčasoma izgubimo fokus. Tudi pri molitvi je podobno. Molitev ni samoumevno in preprosto dejanje, zahteva odpoved. Zato pa je resničen izrek da molimo, kot živimo, ker živimo, kot molimo. Prostora za dvojnost tu ni.

3. »V faktičnem življenju temu življenju vedno nekaj manjka, in namreč tako, da obenem manjka določilo, kaj pravzaprav je tisto, kar manjka.« Martin Heidegger, epohalni filozof 20. stol.

Življenje je neločljivo povezano z usmerjenostjo. V trenutku, ko je postalo nevtralen proces, je že

nehalo obstajati. Cor inquietum! Gospod, zase si nas ustvaril in nemirno je naše srce, dokler ne počije v tebi. (Avguštin: Izpovedi)

Urban Marinko

ORATORIJ IN ORATORIJSKE POČITNICE

Oratorij 2017 se je uradno začel 2. julija, vendar pa se je za animatorje že en teden prej. V začetku omenjenega tedna se je pričela gradnja Lurške votline, ki je zaznamovala naš vhod na dvorišče za cel teden. Tako smo zagnani začeli oratorijski teden s premišljevanjem Marijinega velikega darovanja. Torek ni potekal tako milo, saj smo Mariji in Jožefu pomagali pobegniti Rimljanom in v ta namen sklicali vojsko barbarov, ki so bili prelomna bitka vzhodnega Rimskega imperija. Tako nam ju je uspelo rešiti in s tem zagotoviti Jezusovo varnost. V sredo smo občutili Božje sočustvovanje z nami, saj nas je kot izgubljene ovce vodil skozi Želimejsko dolino. Tako smo se (že rahlo utrujeni) vrnili domov. Sledile so tradicionalne vodne igre, kjer se otroci vsako leto veselo izživljajo nad animatorji. Čeprav je bil petkov simbol mir, pa ta

dan gotovo ni bil miren. Od iskanja po labirintu do norenja po igrišču, otroci preprosto niso bili pri miru. Otroke, ki so bili še vedno polni energije smo poslali domov še z zadnjim spustom zastave. Utrujeni animatorji smo se odločili, da potrebujemo počitek na morju, zato smo se odpravili na Pag. Veliko smo plavali, tauhali, odkrivali vodne jame in seveda večinoma počivali in brali knjige. Za konec smo si vzeli čas in šli poslušat harmonije hrvaških pevcev in izkusili njihovo gostoljubje. Po dolgih počitnicah so se začele oratorijske počitnice. V ponedeljek smo imeli dan delavnic, kjer so se otroci naučili vseh mogočih reči. Sledil mu je torek, ko smo se podali za lopovom oratorijske zastave. Lovili smo ga po Golovcu in na koncu pripeljali na sodni stol. Ko smo ponosno pripeli nazaj zastavo, so nas čakali trije izleti. V sredo smo šli na bazen Kodeljevo, v četrtek v Kopačnico, kraj v Poljanski dolini in v petek smo odšli kar k sosedom Rakovničanom. S koncem oratorijskim počitnic se seveda začne šola in z njo pride tudi Stična. Kljub slabemu vremenu smo se drznejši odpravili, nekateri kot prostovoljci in drugi preprosto kot udeleženci, in se tam vseeno zabavali.

Rok Žagar

SREČANJE V STRŽIŠČU

Del poletnih počitnic mladi preživljamo tudi na različnih duhovnih vajah. Že nekaj let se v prvem tednu avgusta odpravimo v Stržišče, majhno in skoraj že izumrlo vasico, ki med časom duhovnih vaj ponovno zaživi. Že sama lokacija vpliva zelo pomirjujoče. Tako se lažje soočiš sam s sabo v tišini, ko sediš med travo in razmišljaš o témi, ki je glavna nit tedna. Tudi ko zjutraj sediš na zidku okoli cerkve, te zarja novega dne in jutranje petje ptic pomirja in napolnjuje s čarom narave. Takrat se zaveš, kako si majhen, a hkrati tudi tako pomemben v Njegovih očeh.

Letos sem se večkrat vprašala ali je to samo naključje, da smo se v tednu nabrali tako različni mladi, ki smo se super ujeli. Prav vprašanje o naključjih in svobodni volji pri odločanju, nam je večkrat prekrižalo naše pogovore. Seveda so bili te pogovori posledica letošnje teme: srečanje. Tekom tedna smo govorili in tudi v praksi doživeli srečanja vseh možnih vrst. Tako smo se intenzivno srečali z naravo, ko smo se dvignili na Črno Prst. Za srečanje z Bogom pa smo imeli priložnosti skozi cel teden. Najbolj intenzivna so bila srečanja pri sveti spovedi, med

adoracijo in seveda pri vsaki sveti maši, ki smo jo obhajali zvečer v cerkvi ali pa v hribih. Na koncu tedna je sledil še vrhunec srečanj; srečanje z vstalim Zveličarjem, saj smo obhajali velikonočno vigilijo in s tem podoživeli moč Kristusovega vstajenja. Seveda pa je vsak izmed nas imel možnost srečanja s samim sabo v vsakodnevnih tišini ter srečanja z ostalimi ljudmi iz skupine. Da je bilo to srečanje pristno je moral vsak nekaj darovati in se odpreti drugim, da so ga lahko spoznali kot človeka samega in ne kot človeka, ki se skriva za masko nekoga drugega. Od odprtosti je bila tako odvisna kvaliteta in trajanje srečanja. To smo v skupinah kaj hitro spoznali in se tako čez teden trudili biti odprti za druge in jih sprejemati take kot so. Tako so naša srečanja zaživela in se nadaljujejo tudi zdaj, ko je vsak na svojem koncu Slovenije. Papež Frančišek nas takole nagovarja: »Resnična izkušnja Cerkve ni kakor flashmob, pri katerem se dogovorimo za srečanje, izvedemo nastop in potem gre vsak po svoji poti.« Zato smo se udeleženci odločili, da tudi preko leta ne smemo pozabiti na vsa srečanja, ki smo jih doživeli v tem tednu, ampak da moramo iz njih črpati moč in navdih za

življenjske izzive, s katerimi se bomo soočili. Seveda se zavedamo, da si bomo pri tem pomagali in stali ob strani, saj vsi pripadamo isti prijetni skupini.

To pa ne pomeni, da smo postali zaprta družba, ki ne sprejema ljudi in se boji srečanj z novimi člani. Čisto vsakega, ki se nam bo naslednje leto pridružil bomo zelo veseli. Tako bomo ponovno lahko podoživeli srečanja in se odprli novim priložnostim, ki jih bo prinesel čas.

Ana Marinko

KDOR V ŽUPNIJI KAJ VELJA, ČLANEK ZA VRTNICE ODDA!

Oddaja raznoterih prispevkov za
božične Vrtnice

**do 15. decembra 2017 na
marinko.urban@gmail.com**

Vabljeni vsi!

Kadar slišiš biti uro,

***spomni se na Boga in na svojo
zadnjo uro in reci:***

***O moj Bog, zopet je pretekla ena
ura mojega življenja.***

Oj, kako hitro teče moje življenje!

Skoraj bode prišla zadnja ura!

***O moj Bog, daj mi srečno zadnjo
uro!***

***Daj mi pa tudi milost, da
preživim vse ure svojega
življenja tebi dopadljivo in
prijetno.***

Po Jezusu Kristusu. Amen

***Častitljivi božji služabnik Friderik
Baraga v molitveniku Dušna paša***

ZA SVETI KRST Vašega otroka se dogovorite z domačim župnikom. Ob prijavi prinesete izpisek iz rojstne matične knjige in družinsko knjižico, ki ste jo prejeli ob cerkveni poroki. Temu prvemu srečanju sledi še vsaj eno srečanje, na katerem se poglobimo v pomen in potek zakramenta svetega krsta. Tega srečanja se udeležijo tudi botri.

BOTER pri krstu ali birmi more biti odrasel, zgladen katoliški vernik. Konkretno to pomeni, da je prejel svojemu stanu primerne zakramente. Največkrat je težava zaradi neurejene cerkvene poroke ali zaradi nerednega udeleževanja nedeljske svete maše.

Za **ZAKRAMENT SVETE POROKE** se oglasite v domači župniji vsaj dva meseca prej, da uredimo ženitveni zapisnik. Zanj potrebujete krstno samski list, ki ga dobite v župniji Vašega krsta in ne sme biti star več kot šest mesecev. Pred poroko je obvezna udeležba na tečaju priprave na zakon ali kake podobne priprave. Pred samo poroko je še najmanj eno srečanje, na katerem se pripravimo na sam obred poroke. Pred poroko vsak kristjan opravi tudi dobro spoved, v kateri uredi pred Bogom vse dotedanje življenje.

Za **POGREB** Vašega dragega pokojnika se potem, ko uredite stvari na Žalah, oglasite v župniji, v katero je pokojnik spadal. S seboj prinesete dokumente o pokojniku, z duhovnikom pa se pogovorite glede poteka krščanskega pogreba. Pred pogrebom je prav, da svojci opravijo spoved in se med pogrebno mašo udeležijo obhajila, ki ga namenijo za pokoj duše rajnega. Namesto cvetja in sveč na grob lahko darujemo za svete maše, za potrebe cerkve ali druge dobrodelne namene.

izdal: Župnijski urad Kodeljevo
Ob Ljubljani 34
zanj: Grega Valič, SDB
oblikoval: Primož Antloga
barvni tisk: Tiskarna Povše, Ljubljana
razmnožil: Salve, Ljubljana
tel.: 041 261-870
e-mail: gregavalic@yahoo.com
internet: <http://kodeljevo.donbosko.si/>

